

Хаджи Илия. Колко ме е ядъ за сърнето!

Павелъ. По-добрѣ. Тия хубави животинки трѣбва свободно да си ходатъ изъ горитѣ. А ний, хората сме се овѣлчили.

На най мирнитѣ животни не даваме мира.

Хаджи Илия. (Не схваналъ думитѣ на сина си.) Сърна нѣма, ама и прасенцето го бива. Сукалче е — на череша е заприличало въ пещъта.

Павелъ. Щомъ толкова сте гладни за месо.

Хаджи Илия. (Съ посмѣхъ.) Котката се отказала отъ прѣсна риба.

Павелъ. То бѣше нѣкога, тате. Азъ вече не ямъ месо, защото, за да ядемъ месо, ний убиваме животъ.

Хаджи Илия. Ама ти не се ли шегуваашъ, бе сине?

Павелъ. Защо да се шегувамъ?

Хаджи Илия. А че . . .

Павелъ. Какво, че! Защо да убиваме живота! Защо да отнемаме онова, което не можемъ да дадемъ!

Хаджи Илия. (Съ лека насмивка.) Тогазъ ти си се сбъркалъ, Павле, че си станалъ офицеръ.

Павелъ. И азъ го разбрахъ вече и за това ще хвърля мундира.

Хаджи Илия. (Очуденъ). Като те слуша човѣкъ, ще рече, че си се училъ не въ Русия, а кой знае дѣ.

Павелъ. Чудно ли ти се види?

Хаджи Илия. Че азъ както съмъ чувалъ: въ Русия всички били военни. А ти!

Павелъ. Всички сж военни — и все пакъ въ сърцето на Русия има единъ човѣкъ, който разби военщината.